

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 506/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného STEHURA & partners, v. o. s., F. Kráľa 2080, Čadca, v mene ktorej koná advokát JUDr. Celestín Stehura, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 245/2016 z 22. februára 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 133/2017 z 19. marca 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 245/2016 z 22. februára 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 133/2017 z 19. marca 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ si žalobou doručenou Okresnému súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) uplatnil voči Slovenskej republike nárok (ďalej aj „žalovaný“) na náhradu škody vo výške 1 374,08 € s príslušenstvom, *„ktorá... vznikla tým, že dňa 25. 04. 2012 mi bola zaistená drewná hmota príslušníkmi OO PZ [REDAKOVANÉ] v celkovom objeme 29,08 m³ z dôvodu podozrenia zo spáchania trestného činu. Poverený príslušník PP PZ [REDAKOVANÉ] nevydal žiadne potvrdenie o zaistení veci, hoci bol povinný tak urobiť. Prevzatím drewnej hmoty pôvodný žalovaný (odporca) prevzal objektívnu zodpovednosť za jej stratu a poškodenie. Drewná hmota bola nesprávne skladovaná, nebola zabezpečená proti krádeži a po skončení trestného konania mi nebola vydaná a nebola mi poskytnutá ani finančná náhrada za jej predaj.“*

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 5 C 147/2014 z 18. februára 2016 zamietol žalobu z dôvodu, že sťažovateľ v určenej lehote nepodal návrh na určenie vlastníckeho práva k drewnej hmote, preto sa jej vlastníkom stala Slovenská republika a nebola daná zodpovednosť štátu za nezákonný postup a nezákonné rozhodnutie.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 22. februára 2017 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 19. marca 2018 tak, že dovolanie odmietol ako neprípustné.

Sťažovateľ ďalej uvádza:

„Rozhodnutia obidvoch súdov považujem za arbitrárne, vychádzajú z nesprávne zisteného skutkového stavu, sú nepreskúmateľné z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, pričom sa súdy nevysporiadali s dôležitými skutočnosťami, ktoré boli v konaniach zistené. Konaním Krajského súdu Žilina a Najvyššieho súdu SR bola naopak poskytnutá ochrana svojvôli príslušníkom polície, ktorí bezdôvodne odňali drevo mne patriace, toto drevo odovzdali súkromnej spoločnosti a umožnili, aby drevo bolo bez môjho súhlasu odpredané a kúpna cena bola vyplatená neznámym osobám.

Súd prvej inštancie v rozsudku uviedol, že vlastníkom drevnej hmoty sa na základe zákona č. 171/1993 Z. z. stala Slovenská republika, a to z dôvodu neuplatnenia návrhu na určenie vlastníckeho práva na príslušnom súde a preto nie je daná zodpovednosť štátu za nezákonný postup a nezákonné rozhodnutie. Ako som už uviedol, táto skutočnosť o nadobudnutí vlastníctva k drevnej hmote nie je nikde v súdnom ani v pripojených spisoch uvedená a ja – sťažovateľ som teda ani nebol oboznámený s obsahom takéhoto rozhodnutia a nemohol som voči takémuto rozhodnutiu podať opravný prostriedok. Súd prvej inštancie predovšetkým opomenul základnú skutočnosť, že ja – sťažovateľ som bol vlastníkom drevnej hmoty, ktorá mi bola zaistená orgánmi činnými v trestnom konaní pre podozrenie zo spáchania trestného činu a toto bolo z mojej strany dostatočne preukázané. V konaní sa nepotvrdilo, že došlo k spáchaniu trestného činu a vec bola odstúpená do priestupkového konania, ktorého výsledkom bolo, že som nebol právoplatne uznaný za vinného z priestupku ani iného správneho deliktu, teda som bol z predmetného činu uznaný za nevinného. V tomto smere som poukazoval na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napríklad 7 Cdo 87/2012 alebo 3 Cdo 194/2010), v zmysle ktorých v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu...

Povinnosťou orgánu verejnej moci, pokiaľ nevydal rozhodnutie o prepadnutí veci v prospech štátu, bolo po definitívnom skončení objasňovania veci zaistenú drevnú hmotu vrátiť. Už počas vyšetrovania som aktívne preukázal všetky skutočnosti týkajúce sa toho, že ja som vlastníkom predmetnej drevnej hmoty a domáhal som sa jej riadneho vrátenia. Uvedené som preukázal aj počas súdneho konania...

... Poukazujem na to, že ani samotný štát nevedel, kde sa drevná hmota nachádza. Z výpovedí pracovníkov bývalého Obvodného lesného úradu [REDACTED] jednoznačne vyplýva, že oni túto drevnú hmotu nikdy neprevzali. Z písomných vyjadrení OO PZ [REDACTED] však vyplýva úplne iná skutočnosť a to, že drevnú hmotu protokolárne prevzali pracovníci bývalého Obvodného lesného úradu [REDACTED]. Najzarážajúca je však skutočnosť, že v približnom čase, keď mala byť táto drevná hmota prevezená Obvodným lesným úradom [REDACTED], bola táto bez právneho dôvodu odpredaná súkromnou spoločnosťou [REDACTED], ktorá ju mala chrániť pred jej zničením a znehodnotením, práve na pokyn orgánov činných v trestnom konaní. Z vyjadrenia tejto spoločnosti vyplýva, že drevo dva mesiace skladovali a aby nedošlo k jeho znehodnoteniu drevo vraj odpredali a utrženú kúpnu cenu mali vyplatiť spoluvlastníkom pozemkového spoločenstva.“

Podľa sťažovateľa krajský súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami, napadnutý rozsudok riadne neodôvodnil, pričom porušil aj princíp spravodlivosti. Sťažovateľ uvádza, že krajský súd vychádzal z toho, že on ako žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup štátnych orgánov s tým, že „vec bola zaistená inej osobe a preto nebola povinnosťou štátu ju vydať vlastníkovi. Mňa – sťažovateľa a vlastníka veci odporučili orgány činné v trestnom konaní na podanie určovacej žaloby... Poukazujem na to, že som svoje vlastnícke právo k predmetnej drevnej hmote bez pochybností preukázal. Už len v tomto konaní je zrejмый nesprávny úradný postup príslušníkov OO PZ [REDACTED] [REDACTED] teda jedna z podmienok pre uplatnenie náhrady škody voči štátu.

Príslušníci OO PZ [REDACTED] mali vedomosť, že [REDACTED] (u ktorého bola drevná hmota zaistená) prevážal drevo odo mňa – sťažovateľa, drevo mienil odo mňa kúpiť a preto nebola žiadna pochybnosť o tom, že drevo patrí mne. Navrhované podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva je absolútne nedôvodné, čo len potvrdzuje fakt, že tento návrh súdy vôbec neodôvodnili. Súdy tiež neuvádzajú, aký zmysel by takáto žaloba mala, keďže drevo už bolo v tom čase odpredané a pravdepodobne spracované. Som toho názoru, že príslušníci OO PZ [REDACTED] v prípade, že mali pochybnosti o vlastníctve drevnej hmote, mali vydať rozhodnutie o zaistení dreva, resp. o prepadnutí veci štátu. Voči takýmto rozhodnutiam som mal právo podať odvolanie, prípadne podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia súdom. Takisto zaistené drevo mali zabezpečiť do úschovy tak, aby sa

neznehodnotilo a aby toto drevo nemohla cudzia osoba predať a z tohto predaja sa na môj úkor obohatiť. Ide o povinnosti ustanovené priamo zákonom.“

Sťažovateľ ďalej namieta, že ani najvyšší súd mu v predmetnej veci neposkytol dostatočnú ochranu, keďže odmietol dovolanie z dôvodu, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Najvyšší súd tiež poukázal na to, že nedostatočne zistený skutkový stav nebol dovolacím dôvodom ani za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Sťažovateľ považuje tento právny názor za arbitrárny z dôvodu, že dovolanie bolo podané za účinnosti Civilného sporového poriadku a smerovalo proti rozsudku, ktorý krajský súd vydal za účinnosti Civilného sporového poriadku.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a tiež porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z 22. februára 2017 a napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 19. marca 2018, napadnuté rozhodnutia zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ tiež žiada o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 2 000 € a o úhradu trov konania.

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že mu napadnutými rozhodnutiami *„bola odňatá možnosť vykonávať svoje procesné práva a realizovať svoje základné práva na súdnu ochranu a právo vlastniť majetok, pričom... [jeho] majetok bol z dôvodov na strane štátu postihnutý“*.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Sťažovateľ v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutými rozhodnutiami. V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ uvádza, že namieta porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Napriek nepresnému vymedzeniu v petite sťažnosti – vychádzajúc z odôvodnenia sťažnosti a z obsahu sťažovateľovej argumentácie – ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ namieta

porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre týkajúcej sa práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z 22. februára 2017

Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania sťažnosti sústredil na posúdenie, či sťažnosť v časti, v ktorej smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

Krajský súd v napadnutom rozsudku z 22. februára 2017, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu z 18. februára 2016, uviedol tieto právne závery:

„15. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. účinného v čase rozhodnutia okresného súdu, (aktuálne sú kritériá odôvodnenia rozsudku predmetom úpravy § 220 až § 222 CSP). Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky žalobcu uvedené v jeho opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

17. Odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak ako boli prezentované v odôvodnení napadnuté rozhodnutia.

20. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca sa v prejednávanej veci žalobou domáhal voči žalovanému náhrady škody podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru [REDAKOVANÉ] tým, že žalobcovi bola z dôvodu podozrenia zo spáchania trestného činu zaistená drevná hmota v celkovom objeme 29,08 m³ a poverený príslušník OO PZ

nevydal žiadne potvrdenie o zaistení veci. Počas vykonávania úkonov pri objasňovaní podozrenia zo spáchania trestného činu poverený príslušník drevnú hmotu naďalej zadržoval a nevydal rozhodnutie o odňatí veci a ani iné ďalšie obdobné rozhodnutia, hoci tak bol povinný urobiť podľa ustanovení Trestného poriadku. Podozrenie z trestného činu sa nepotvrdilo, a preto poverený príslušník OO PZ [REDAKOVANÉ] odovzdal vec na prejednanie priestupku vo veci údajne nedovolenej ťažby Obvodnému lesnému úradu v [REDAKOVANÉ] ktorý však svojím rozhodnutím č. 23013/00004Re zo dňa 20. 07. 2013 zastavil konanie, pretože bolo preukázané, že žalobca sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil. Nakoľko pominuli dôvody na ďalšie zadržovanie zaistených vecí, orgán, ktorý vec zaistil, bol povinný ju vydať. OO PZ tak však ani napriek výzve žalobcu neučinil. Žalobca teda žalobu opiera o to, že žalovaný sa dopustil nesprávneho úradného postupu, keď nevydal potvrdenie o zaistení veci, nevydal rozhodnutie o odňatí veci a taktiež nevydal rozhodnutie o vrátení veci a nevrátil mu zaistenú vec. Žalovaný na výzvu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02. 10. 2013 reagoval listom zo dňa 10. 04. 2014 jeho zamietnutím s odôvodnením, že v danom prípade neboli splnené podmienky nároku na náhradu škody.

21. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že nárok žalobcu je nedôvodný, nakoľko žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych predpokladov pre priznanie náhrady škody, a to nesprávny úradný postup. Tvrdenia žalobcu o tom, že OO PZ nevydalo potvrdenie o zaistení veci sú nepravdivé. Drevná hmota bola totiž dňa 25. 04. 2012 zaistená C. Z., a nie žalobcovi. OO PZ postupoval v súlade s ust. § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore preto vydal C. Z., t. j. osobe, ktorej bola vec zaistená, potvrdenie o zaistení veci s presným opisom veci. Nakoľko na vec zaistenú C. Z. si uplatnil právo žalobca (teda iná osoba ako tá, ktorej bolo zaistené), podľa § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. mal vyšetrovateľ pochybnosti o tom, kto je vlastníkom zaistenej veci z dôvodu, že drevná hmota bola označená nečitateľnou ciachou a samotný C. Z. pri zaistení nemal doklady od tejto drevnej hmoty, policajti uložili zaistenú vec do úschovy, písomne to oznámili samotnému žalobcovi a odporučili mu, aby si v lehote 60 dní od doručenia tohto oznámenia uplatnil vlastnícke alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde. Zároveň príslušný orgán Policajného zboru poučil žalobcu o tom, že ak si nárok v tejto lehote neuplatní, zaistená vec sa stáva majetkom štátu a útvár

Policajného zboru ju neodkladne odovzdá ministerstvu do správy. Keďže policajný orgán pochybnosti o práve neodstraňuje samostatným dokazovaním zameraným len na túto otázku – takáto právomoc mu nepatrí (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4 Cdo 60/03 z 26. 11. 2003), ak nastanú pochybnosti o práve k veci, je treba vec uložiť do úschovy a tým zabrániť, aby sa s vecou až do objasnenia práva k nej disponovalo. Skúmanie týchto pochybností patrí do právomoci súdu. Uvedený záver okresného súdu je v súlade s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít, ktorú v ňom citoval. Žalobca v konaní nepreukázal, že podľa § 21 ods. 8, 9 zákona č. 171/1993 Z. z. v lehote 60 dní od doručenia písomného oznámenia uplatnil vlastnícke právo na príslušnom civilnom súde; zaistená vec sa preto stala majetkom štátu. Nebolo preto povinnosťou príslušného OO PZ vydať následne rozhodnutie o odňatí veci, prípadne o jej vrátení žalobcovi. Policajný orgán v danom prípade postupoval v súlade so zákonnými ustanoveniami, (konkrétne § 21 ods. 1, 3 a 9 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore citovanými v napadnutom rozhodnutí). Okresný súd správne zdôraznil, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru môže súd vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru prokurátorom. V danom prípade nebolo preukázané, že výkon právomoci orgánu verejnej moci nezodpovedal štandardnému postupu v obdobných veciach a prípadný neštandardný postup by neodôvodňovali osobitné okolnosti konkrétnej veci. Príslušník OO PZ [REDAKOVANÉ] teda postupoval v plnom súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Žalobca v konaní neprodukoval dôkaz, ktorým by preukázal nesprávny úradný postup OO PZ [REDAKOVANÉ] ktorý bol základom jeho nároku uplatneného žalobou.

22. Argumentácia odvolateľa uvedená v jeho opravnom prostriedku sa vzťahovala na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ku ktorému sa vzťahuje aj judikatúra ním citovaná (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 87/2012, sp. zn. 3 Cdo 194/2010 a sp. zn. 4 M Cdo 15/2009). Žalobca po poučení zo strany policajného orgánu nevyužil možnosť podania žaloby v zákonom stanovenej lehote o určenie vlastníckeho práva k veci, ktorá mu bola odňatá. Úvahy o absencii naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení sú právne irelevantné. Okresný súd správne konštatoval, že pokiaľ u žalobcu nebola splnená jedna z kumulatívnych podmienok pre

priznanie náhrady škody, a to nesprávny úradný postup v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., je nadbytočné zaoberať sa ďalšími dôvodmi uvedenými v žalobe (vznikom škody a príčinnou súvislosťou medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou). Z rovnakých dôvodov sa ani odvolací súd nezaoberal ďalšími odvolacími námietkami uvedenými žalobcom v jeho opravnom prostriedku.

23. Odvolacie námietky žalobcu sa nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol. Ak už bolo uvedené vyššie, hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie naplnenia atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru SR [REDAKOVANÉ]. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup OO PZ, príslušníka OO PZ tým, že nevydal potvrdenie o zaistení veci, nevydal rozhodnutie o odňatí veci a nevydal rozhodnutie o vrátení veci a nevrátil zaistenú vec žalobcovi. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu príslušníkmi OO PZ [REDAKOVANÉ]. Súd potom nemal preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

24. Okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 132 O. s. p. účinného v čase rozhodnutia okresného súdu, (aktuálne sú kritériá hodnotenia dôkazov predmetom úpravy § 191 ods. 1 CSP), súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p., účinného v čase jeho vyhlásenia a písomného vyhotovenia (v súčasnosti sú kritériá odôvodnenia rozsudku predmetom úpravy § 220 až § 222 CSP), aj správne a presvedčivo odôvodnil. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (teraz strany sporu – poznámka odvolacieho súdu), ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú

skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 115/2003). Námieta žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia je preto nedôvodná.“

Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd vychádzal aj z toho, ako bolo odôvodnenie rozsudku okresného súdu vymedzené v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. V rámci skúmania odôvodnenia rozsudku okresného súdu krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol:

„3. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. Vychádzal pritom z ust. § 3 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci... ako aj ust. § 21 ods. 1, 3 a 9 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore... a konštatoval, že skúmal, či sú v prejednávanej veci splnené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., t. j. nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.

4. Žalobca v žalobe uviedol, že mu bola dňa 25. 04. 2012 zaistená drevná hmota príslušníkmi OO PZ v objeme 29,08 m³, pričom mu nebolo vydané žiadne potvrdenie o zaistení veci a prevzatím dreva žalovaný prevzal objektívnu zodpovednosť za stratu a poškodenie dreva. Taktiež poverený príslušník OO PZ [REDAKOVANÉ], ktorý drevnú hmotu

naďalej zadržiaval, nevydal rozhodnutie o odňatí veci, ani o vrátení veci. Podozrenie z trestného činu sa nepotvrdilo, vec bola odovzdaná OLÚ na prejednanie priestupku, pričom priestupkové konanie bolo zastavené z dôvodu, že sa žalobca žiadneho protiprávneho konania nedopustil, no napriek tomu mu nebola zaistená vec vrátená, ani uhradená jej hodnota. Takýmto nesprávnym postupom bola žalobcovi spôsobená majetková škoda vo výške 1.374,08 Eur spočívajúca v úbytku jeho majetku.

5. Z vyšetrovacieho spisu OO PZ [REDAKOVANÉ] ČVS: ORP-709/SB/CA-2012 mal okresný súd preukázané, že dňa 24. 04. 2012 hliadka OO PZ preverovala oznámenie K. H., že v Obci [REDAKOVANÉ] časť U [REDAKOVANÉ] našiel drevnú hmotu, ktorá mala pochádzať z nedovoleného výrubu. Na parcele č. 1027 v lesnom poraste 410C, toto sa miesto nachádza za rampou vodnej nádrže, kde zistil prejazd vozidla s drevom, ktoré malo patriť C. Z.. Šiel za ním, vo dvore a u neho zistil, že sa tam nachádza vozidlo so zloženým drevom, ktoré bolo sčasti zmanipulované, na miesto bola privolaná polícia. C. Z. uviedol, že v tento deň mu volal žalobca, ktorý mu chcel predať drevo. Na to sa C. Z. spýtal, či má k drevu doklady a ciachu. Žalobca potvrdil, že ich má, preto C. Z. poslal na miesto svoje vozidlo s vodičom N. T.. Keď sa vodič T. vrátil s drevom, bol s ním aj žalobca, ktorý sa dohodol so C. Z., že doklady od dreva si zoberie so sebou ráno, a donesie ich aj s faktúrou, potom mu bude drevo vyplatené. Keďže mal drevo na sklade, začal ho manipulovať svojou ciachou R-CA-50-1. Drevo už bolo ociachované žalobcom nečitateľnou ciachou, na ktorej boli znaky U-CA. Keďže sa na mieste nepodarilo riadne objasniť pôvod dreva, drevo nebolo možné z miesta odviezť a uskladniť, bolo ponechané na mieste vyznačené bielymi čiarami a rozhodnuté o ňom malo byť nasledujúci deň v ranných hodinách, kedy malo pokračovať objasnenie vo veci. Žalobca dňa 25. 04. 2012 podal vysvetlenie vo veci, v ktorom uviedol, že C. Z. si drevo prevzal, doklady od dreva mu nedal, keďže mu potreboval vystaviť aj doklady ku fakturácii. Následne vo večerných hodinách dňa 25. 04. 2012 sa na sklad C. Z. dostavil K. H., ktorý je lesníkom PSDVL [REDAKOVANÉ] ktorý mal uviesť, že drevo na dvore pochádza z nelegálneho výrubu. C. Z. preto zastavil manipuláciu dreva a drevo bolo odvezené na sklad firmy [REDAKOVANÉ]. Tieto skutočnosti uvádzal žalobca aj v potvrdení zo dňa 25. 04. 2012, ktorému vystavilo OO PZ [REDAKOVANÉ], a ktoré si prevzal, v ktorom taktiež žalobca udáva, že toto drevo mu bolo zabavené nelegálne, nakoľko bolo ním riadne kúpené. Z tohto potvrdenia teda vyplýva, že na základe vyššie

zistených skutočností bolo drevo žalobcovi dňa 25. 04. 2012 zaistené, odvezené na sklad firmy [REDACTED]. Žalobca bol poučený podľa § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Na základe výzvy žalobcu zo dňa 25. 05. 2012, aby mu OO PZ [REDACTED] vrátilo drevo, inak sa obráti na inšpekciu Ministerstva vnútra za zneužitie právomoci verejného činiteľa, OO PZ [REDACTED] žalobcovi opätovne uviedlo, že dňa 25. 04. 2012 mu bol vysvetlený súvis zaistenej veci s vyšetrovanou udalosťou, bolo mu tiež vydané potvrdenie, v zmysle ktorého bol žalobca poučený podľa § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993, pričom aj v tomto liste zo dňa 28. 05. 2012 bol žalobca opätovne poučený podľa § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993, ako aj o tom, že od dňa 25. 04. 2012 mu plynie lehota na uplatnenie vlastníckych práv na príslušnom súde.

6. Na základe vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd preukázané, že tvrdenia žalobcu o tom, že OO PZ nevydalo potvrdenie o zaistení veci nie sú pravdivé. Nakoľko drevná hmota bola dňa 25. 04. 2012 zaistená C. Z., bolo tejto osobe, ktorej bola vec zaistená, v súlade s podľa § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. vydané potvrdenie o zaistení veci s presným opisom veci. Toto potvrdenie je súčasťou spisového materiálu. Keďže si na vec zaistenú C. Z. uplatnil právo žalobca, teda iná osoba, ako tá, ktorej bola vec zaistená a podľa § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. mal vyšetrovateľ pochybnosti o tom, kto je vlastníkom zaistenej veci, (keďže drevná hmota bola označená nečitateľnou ciachou), a ani C. Z. nemal pri jej zaistení doklady od drevnej hmoty, policajti uložili zaistenú vec do úschovy, písomne to oznámili samotnému žalobcovi, a odporučili mu, aby si v lehote 60 dní od doručenia tohto oznámenia uplatnil vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde. Zároveň žalobca bol poučený, že ak si nárok v tejto lehote na súde neuplatní, zaistená vec sa stáva majetkom štátu a útvar PZ ju neodkladne odovzdá ministerstvu do správy. Z judikatúry Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 60/2003 a sp. zn. 4 Cdo 87/2011 vyplýva, že policajný orgán nemá právo pri vyšetrovaní skúmať pochybnosti o vlastníctve veci samostatným dokazovaním zameraným len na túto otázku, táto právomoc mu nepatrí, ak nastanú pochybnosti o práve k veci, je treba vec uložiť do úschovy, a tým zabrániť, aby sa s vecou až do objasnenia práva k nej disponovalo. Skúmanie týchto pochybností patrí do právomoci civilného súdu. Nakoľko súd v prejednávanej veci nemal preukázané, že by si žalobca podľa § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 o Policajnom zbore v lehote 60 dní od doručenia písomného oznámenia

uplatnil vlastnícke právo na príslušnom civilnom súde, zaistená vec sa stala majetkom štátu. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu a jeho právneho zástupcu, (ktoré bolo v konaní aj preukázané písomným vyjadrením firmy [REDAKČIA]), že firma [REDAKČIA] zaistenú drevnú hmotu odpredala, táto skutočnosť nie je predmetom tohto konania. Tvrdenie právneho zástupcu žalobcu s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo/87/2011, že v danom prípade neboli dôvodné pochybnosti o tom, kto je vlastníkom dreva a na drevo si neuplatňovali nárok iné osoby, teda že by nebol naliehavý právny záujem na takejto určovacej žalobe, aby sa určilo, kto je vlastníkom dreva, tieto okresný súd označil ako účelové, nakoľko policajt nie je oprávnený skúmať pochybnosti o vlastníctve veci. Nakoľko žalobca v konaní nepreukázal jednu z kumulatívnych podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu, a to nesprávny úradný postup príslušníkov Policajného zboru, okresný súd už vo veci ani nevykonal ďalšie dokazovanie a žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.“

Z argumentácie krajského súdu v napadnutom rozsudku v spojení s rozsudkom okresného súdu dostatočne vyplýva záver, z akých dôvodov konajúce súdy dospeli k záveru, že sťažovateľ nepreukázal predpoklady na vznik zodpovednosti za škodu – nesprávny úradný postup žalovaného. Konajúce súdy sa zaoberali námietkami sťažovateľa – poukázali na § 21 ods. 1 a 9 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z.“) so záverom, že potvrdenie o zaistení veci bolo vydané osobe, ktorej bola drevná hmota zaistená. Rovnako tak vychádzali zo zistenia, že drevná hmota bola označená nečitateľnou ciachou, preto nebolo možné zistiť jej vlastníka a preto sťažovateľa podľa § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. vyzvali, aby si svoje vlastnícke právo uplatnil určovacou žalobou na súde s poučením, že ak tak neurobí v zákonnej lehote, zaistená drevná hmota sa stane vlastníctvom štátu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu je takto dostatočné a vyčerpávajúce – sťažovateľ dostal odpovede na ťažiskové právne otázky rámcujúce jeho vec. Tieto právne závery krajského súdu a okresného súdu nie je potrebné zo strany ústavného súdu dopĺňať alebo revidovať, naopak, ústavný súd môže na ne s ohľadom na sťažnostné námietky sťažovateľa v plnom rozsahu odkázať, keďže podľa ústavného súdu sú ústavne udržateľné a obsahujú relevantné a zrozumiteľne formulované právne argumenty.

Zistené skutočnosti neindikujú ani dôvody na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, prípadne podľa čl. 46 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu po prípadnom prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 19. marca 2018

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania sústredil na posúdenie, či sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľa, ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania v súlade s § 420 písm. f) CSP, sledujúc pritom skutočnosť, či nemožno sťažnosť v tejto časti považovať za zjavne neopodstatnenú.

V súvislosti s preskúvaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010).

Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na dovolaciu argumentáciu sťažovateľa a následne uviedol:

«7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať

za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012...].

8. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 E Cdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti – to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

10. Nad'alej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky...] sp. zn. II. ÚS 172/03].

15. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP.

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

16.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednaní veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17. Z hľadiska obsahového (viď § 124 ods. 1 CSP) žalobca v dovolaní nenamieta chyby a nesprávnosti v procese prejednaní sporu (v procedúre jeho vedení) zo strany odvolacieho súdu, ale naopak zreteľne namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu ako aj nedostatočne zistený skutkový stav veci.

18. Pokiaľ žalobca v dovolaní namieta, že súdy nevysvetlili dôsledky, prípadne účinky alebo vecné súvislosti niektorých skutočností, z hľadiska obsahového ide o námietku, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, prípadne nepreskúmateľné.

18.1. Namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania zakladajúcu prípustnosť dovolania (v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko R 2/216; obsah spisu nedáva v danom prípade žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska – v dovolaní napadnutom rozhodnutí sú zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody.

18.2. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je dostatočne zrejmé, z akých skutkových zistení vychádzal, k akým skutkovým záverom dospel a na základe čoho a z akých dôvodov na zistenom skutkovom podklade zaujal svoje právne závery (poznámka: najvyšší súd, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, neposudzoval správnosť týchto právnych záverov).

19. Pokiaľ žalobca namieta, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav, „nezohľadnili dôkazy“, prípadne nevykonali dokazovanie zamerané na odstránenie rozporov vo vyjadreniach žalovanej, svedkov (pracovníkov Obvodného lesného úradu, spoločnosti ██████████) alebo v údajoch obsiahnutých v spisovom materiáli, ide o námietku, že súdy rozhodli bez dostatočného obstarania relevantných skutkových podkladov. Do 30. júna 2016 ale prípustnosť dovolania nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

20. Dovolací súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na záver ústavného súdu, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci (viď m. m. IV. ÚS 196/2014).»

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal kľúčovými dovolacími námietkami, ktoré sťažovateľ uplatnil vo svojom dovolaní smerujúcom proti napadnutému rozsudku krajského súdu, pričom právne závery, ktoré k nim zaujal, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním a sťažovateľom označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Neobstojí námietka sťažovateľa, že najvyšší súd odkázal aj na svoje právne závery, ktoré boli prijaté v režime Občianskeho súdneho poriadku, keďže je zrejmé, že najvyšší súd na tieto právne závery odkazuje v tom zmysle, že majú relevanciu aj za účinnosti Civilného sporového poriadku ako nového procesného kódexu.

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania boli vôbec naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnych prípadoch nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

Nad rámec veci ústavný súd poukazuje na to, že sťažnosť sťažovateľa bolo možné odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí vzhľadom na to, že sťažovateľ, zastúpený právnym zástupcom, nepriložil k sťažnosti napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu. Napriek uvedenému – ústavný súd si vlastnou činnosťou zaobstaral napadnuté rozhodnutia – a sťažnostné námietky sťažovateľa preskúmal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2018